

Zaměřeno na Království

Roč. 23 č. 12

Anthony Buzzard, editor

Září, 2021

Nechápte Pavlův důraz špatně!

Kenneth LaPrade, Texas

Osobně jsem byl jako dlouholetý "dispenzacionalista" (asi třicet a více let) v podstatě nadšeným a přesvědčeným "pavlovcem", který bohužel nepochopil klíčové důrazy samotného Pavla - a zároveň tragicky zanedbával skutečné Ježíšovo učení! Když jsem si konečně uvědomil aktuální význam Ježíšova evangelia o Božím království (Mk 1:1, 14-15) a životně důležitou povahu Ježíšových slov (Jan 12: 44-50), začal jsem pomalu, ale jistě přestávat oddělovat Pavlovy horlivé důrazy od Ježíšova základního zaměření evangelia. V každém případě není pro nikoho pozdě přehodnotit jakékoli dřívější nepochopení relevantních biblických pravd a zažít radost z přijetí jediného, jasného Ježíšova evangelia o příchodu Božího království!

Nejsmutnějším "dispenzačním" nedorozuměním v mém praktickém životě bylo snad nenápadné oddělování Ježíše od jeho vlastních slov o "nové smlouvě", což podivně vedlo k odmítání Ježíšova živého učení, jako by to byly zašlé pozůstatky předchozí "dispenzace" (nebo časového období), v níž Ježíš údajně poučoval některé Židy o pravdách, které se týkaly **pouze** lidí před dnem Letnic. Jak mylně a **nebezpečně** (Mt 7:21-27) jsme (jako dispenzační skupina) nesprávně pochopili současnou životodárnou podstatu Ježíšových slov (Jan 6:63)!

Bohužel jsme uvízli v patetické **ironii**, kdy ústy odvážně vyznáváme "Ježíš je Pán" (Řím 10:9-používá se jako snadná, automatická formule), zatímco v praktickém životě nesouhlasně **odmítáme** dbát na **slova** samotného Pána Ježíše (Heb 5:9)! Je smutné, že ostrá varování, jako je toto prohlášení v Lukášovi 6:46, se našim vyžehleným dispenzačním uším zcela ztratila: "Proč mi říkáte 'pane, pane', ale neděláte, co vám říkám?" (Lk 6:46).

My, "dispenzacionalisté", jsme svou těžkou chybu, kdy jsme přehlíželi Ježíšova slova (jako by "nebyla adresována" přímo křesťanům), ještě prohloubili tím, že jsme Pavla mylně vykreslili jako hlavního představitele "nového evangelia" (pouhé "milosti"), které nějakým způsobem **nahradilo** zastaralý důraz na Ježíšovo Království. Podle našich pokroucených teorií byly doslovné skutečnosti "Království" již de-

finitivně "**odloženy**" až do nějakého budoucího obnovení zaslíbení, výlučně pro Izrael, ale s křesťany během současné "správy" (či dispensace) milosti neměly **nic** společného!

Nicméně navzdory našemu většinou chybnému teoretickému modelu z devatenáctého století (jakási adaptace teologie E. W. Bullingera) hovoří solidní biblické důkazy hlasitě o zcela jiném pohledu na Ježíše, čtyři evangelia, Pavla a Pavlovy spisy! Jsem nesmírně vděčný, že jsem z Boží milosti a milosrdenství zahájil **opravný** proces převýchovy Pavlova kázání a učení - po mnoha letech, kdy jsem neústupně přijímal velmi vadné **překroucení** "evangelia milosti"!

Kniha Skutků apoštolů pevně a důsledně dokazuje, že sám Pavel byl horlivým kazatelem "Božího království" i v době, kdy napsal většinu svých dopisů (označovaných jako "Písma" ve 2 Pet 3:15-16). Kniha Skutky přesahuje přibližně o třicet let události dne Letnic a opakovaně zdůrazňuje pravdy o Božím království až do konce Skutků 28 (navzdory pochybným teoriím moderních "dispenzacionalistů").

Sám Pavel ve Skutcích 20:24-25 jasně **ztotožnil** "evangelium Boží milosti" **striktně** s nepřetržitým "kázáním Království"! Kromě této odvážné pravdy Pavel a Barnabáš po extrémním, předchozím utrpení v jižní Galácii (Sk 14:1-20) "posilovali srdce učedníků a nabádali je, aby zůstali ve víře. Varovali je, že dostat se do **Božího království** bude znamenat značné utrpení" (Sk 14:22). Pavel také **přesvědčoval** věřící o **Božím království** v Efezu (Sk 19:8). Bez kontroverze se člověk nenamáhá **přesvědčovat** druhé o pouhých historických lahůdkách aktuálně zastaralých norem!

Na konci Skutků apoštolů, asi třicet let **po** dni Letnic, Pavel také **ještě** vedl velmi **přesvědčivé** dialogy o Království s některými předními Židy v Římě (Sk 28:23-24) a také se všemi, kdo ho přišli navštívit (Sk 28:30-31), a to po celé dva roky! "Hlásal **Boží království** a učil o Pánu Ježíši Mesiáši se vši smělostí a bez omezení" (Sk 28:31). (Pokud si někdo chce prohlédnout další Lukášovy důrazy na Království ve Skutcích, viz Sk 1:2-3, 6-7 a 8:12).

Když Pavel v listu Galatským 1:6-9, 11-12 uvažuje o **jediném, pravém poselství evangelia**, mluví o

nepřekrouceném (a nezfalšovaném) evangeliu, které obdržel přímo (zjevením) od Pána Ježíše! Pečlivě zvažte Sk 26:14-16 o tom, co **měl** Ježíš **zjevit** přímo Pavlovi, což by zřejmě zahrnovalo přesné pochopení jediného, pravého evangelia (Gal 1:12). Je nadmíru jasné, že evangelium o Mesiáši musí být evangelium o Království, které ohledně **naší záchrany** vyhlásil sám Ježíš (Mk 1:1, 14-15, Heb 2:3). Pavel zdaleka nepovažoval Ježíšova slova za zastaralá nebo pro křesťany nepodstatná, ale vysoce si vážil Ježíšových zdravých a prospěšných slov jako dynamicky **aktuálních** pro křesťanské věřící: "Jestliže někdo učí jiné nauky a nesouhlasí se zdravými slovy, totiž s učením, které dal náš Pán Ježíš Mesiáš, a tedy s učením, které podporuje zbožnost, je domýšlivý a ničemu nerozumí" (1 Tim 6:3-4a).

I když je krásná pravda, že jsme nebyli na začátku "spaseni" (nebo původně spojeni s Ježíšem: Jan 15:1-11) tím, že jsme předtím konali "dobré skutky" - aby se nikdo nemohl chlubit (Ef 2:4-10) - Pavel **nikdy, nikdy** neučí, že "víra" neznamena **nic nedělat**, což je **v příkrém rozporu** se "skutky", které znamenají "dělat věci"! Nikdy nenaznačuje, že dobré, plodné skutky jsou **nepovinné** nebo dokonce nevyžadované (viz Ef 2:10). Takové oblíbené, ale škodlivé (snadná "milost") mylné představy jsou divokým překrucováním Pavlova skutečného důrazu na "poslušnost víry" (neboli opravdovou **věrnost**), který jasně klade do závorek celou knihu Římanům (1:5; 16:26-27; viz také opět Heb 5:9).

Než tuto krátkou studii uzavřeme, bylo by dobré se zamyslet nad několika jednoduchými příklady toho, jak Pavel ve skutečnosti odvážně ukazuje některé z pravd o "pokání" (evangelium o Království), které oznámil jeho pán Ježíš! Především je důležité, aby nedošlo k nesprávnému pochopení samotného termínu "pokání" (*metanoia*), který by neměl být považován za zastaralé, "náboženské" označení pro věčně špatný pocit nebo pocit **viny** (i když člověk může procházet pocitem lítosti, když se **rozhoduje změnit** zkažené, chybné způsoby a myšlenky).

Některé překlady vkládají stručnou definici slova "činit pokání" do verše Marka 1:15: Ježíš řekl: "Přišel čas a Boží království je blízko. **Změňte své smýšlení a život** [změňte způsob myšlení a jednání; změňte svá srdce a mysl] a věřte dobré zprávě!". (Marek 1:15).

I když Pavel několikrát **používá** takovou terminologii **pokání** (ve stejném základním smyslu **rozhodné změny**) ve velmi málo případech (Řím 2:4; 2 Kor 7:9-10, 2 Tim 2:25), často sděluje skutečnost "pokání" (duševní změny) pomocí jiného slovníku. Vezměme si například pravdy o poslušnosti a

záměrné změně, o nichž učí v Římanům 6:11-14 (v rámci celého kontextu 6. kapitoly):

"Tak i vy se považujte za mrtvé vůči hříchu, ale živé vůči Bohu v Mesiáši Ježíši. Proto nedovolte hříchu, aby vládl ve vašem smrtelném těle, abyste poslouchali jeho žádosti, a nevydávejte žádné části svého těla hříchu jako zlé nástroje. Místo toho se předkládejte Bohu jako oživení ze smrti a části svého těla jako nástroje konající to, co je správné pro Boha. Hřích nad vámi totiž nemá mít moc, protože nejste pod zákonem, ale pod milostí" (Řím 6:11-14).

Pokud někdo dodržuje toto první přikázání uvedené v knize Římanům (6:11) a mentálně se považuje za **mrtvého** vůči hříchu, ale živého vůči Bohu v Mesiáši Ježíši, co logicky udělal? **Změnil** své smýšlení (neboli "činil pokání") směrem k Bohu a odklonil se od hříchu! Pokud se pak člověk rozhodne, že přestane chovat hříšné sklony a návyky a místo toho se bude věnovat tomu, co je správné před Bohem, co udělal? **Změnil své chování** (činil pokání) a změnil své smýšlení a postoj, aby stále věřil a poslouchal Boha! Zajímavé je, že taková promyšlená, uskutečňovaná, **kající a poslušná změna** (jak je jasně přikázáno) vůbec nesouvisí s pojetím legalistické snahy "zasloužit si spasení malichernými 'skutky'", ale úzce souvisí s tím, že jsme **pod milostí** (v. 14), a ne pod Mojžíšovým zákonem!

Tuto krátkou studii zakončíme úvahou o báječné pasáži o **Království** v Pavlových spisech, která nádherně ukazuje vrchol křesťanské naděje - aniž by přímo používala slovní spojení "Boží království". Než se vrhneme na vzrušující závěr "více než vítězové" v 8. kapitole listu Římanům, měli bychom se občas zastavit a pomalu uvažovat o tomto úžasném úseku:

"Jsem totiž přesvědčen, že utrpení tohoto přítomného času se nedá srovnávat s budoucí slávou, která se na nás zjeví. Stvoření netrpělivě očekává veřejné zjevení Božích dětí. Stvoření totiž bylo podrobena marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, kdo ho podrobil, v naději, že samo stvoření bude osvobozeno z otroctví rozkladu a bude mít podíl na svobodě slávy Božích dětí. Víme totiž, že celé stvoření sténá a trpí porodními bolestmi společně až do této chvíle. Nejen stvoření, ale i my sami, kteří máme první ovoce ducha, v sobě sténáme, když čekáme, že nám Bůh dá synovství, vykoupení celého našeho já. Byli jsme totiž spaseni v naději. Avšak naděje, která je vidět, není vůbec nadějí, neboť kdo by doufal v to, co už vidí? Jestliže však doufáme v to, co nevidíme, dychtivě to očekáváme a vytrváváme" (Řím 8:18-25).

Mohli bychom (aniž bychom překrucovali Písmo) položit následující otázku: "Proč bychom měli dychtivě (s vytrvalostí) očekávat příchod Božího království (a rozsáhlou proměnu celého stvoření dokonalým způsobem), kdyby tu Království již bylo?"

"Když Pavel mluví o víře, myslí tím poslušnou víru. Mnozí se prokousávali listem Římanům, aniž by si uvědomili, že Pavel to jasně říká hned na začátku svého listu" (Řím 1:5).

(R.L. Whiteside, *A New Commentary on Paul's Letter to the Saints at Rome*, 1945, s. 83)

Zadrhnutá mise na odstranění pekla

Jak je pohřbívána pravda

Barbara Buzzard

Byl to Edward Fudge, kdo zahájil debatu o tom, zda je věčné vědomé utrpení v pekle biblickým učením. Ptal se: "Co když biblické základy, o nichž se předpokládá, že podporují nekonečné vědomé mučení, jsou méně pevné, než se všeobecně předpokládá?"¹ To bylo téměř před 40 lety!

A z různých důvodů už peklo není tak populární jako kdysi. Jedním z důvodů je tento: "Záhada ... stále trápí svědomí některých křesťanů, kteří považují za obtížné smířit existenci spravedlivého, milujícího Boha s učením, které odsuzuje miliardy lidí k věčnému trestu."²

Jeden z uznávaných odborníků, který se nad touto otázkou zamyslel, s tím souhlasí: "Z morálního hlediska je věčné utrpení nepřijatelné, protože z Boha dělá krvežíznivé monstrum, které udržuje věčnou Osvětlenou pro oběti, jimž nedovolí ani zemřít."³

Jak si asi umíte představit, někteří tradicionalisté se proti tomu ohrazují a označují to za kacířství. Někteří to dokonce považují za citovou slabost nebo sentimentalitu.

Co přesně je označováno za "kacířství"? Je to názor (věřím, že biblický), že Bůh po smrti vzkřísí k nesmrtnosti ty, které uzná za své na základě jejich věrnosti jeho jménu a jeho Synu (Heb 5:9). Tento názor je znám jako podmíněná nesmrtnost a tvrdí, že nic takového jako vrozená nesmrtnost neexistuje.

National Geographic v roce 2016 zjistil, že kdysi tabuizované téma pekla je dnes otevřeně diskutováno vědci a spisovateli. Do kostelních lavic však zatím nepostoupilo a musíme počítat s ochromující silou tradice a touhou těch, kteří jsou u moci, udržet tradici za každou cenu.

Tento fascinující vhled do problematiky v článku *National Geographic* je jedním z důvodů, proč jsem tento článek nadepsala: "Předpovídám, že i v konzervativních evangelikálních kruzích bude za deset nebo patnáct let převládat názor o anihilaci pekla."⁴ Vroucně doufám, že se jeho předpověď ukáže jako správná.

V roce 2011 vyšlo třetí vydání knihy *The Fire that Consumes* (Oheň, který pohlcuje) s předmluvou Richarda Bauckhama, který odmítl tradiční pohled na peklo jako nekonečná muka.⁵ Během 29 let od prvního do třetího vydání napsalo sedmáct předních obhájců tradicionalistického názoru dvanáct knih, které oponovaly Fudgeově tezi. **Všimněte si:** tyto knihy pravidelně citují Bauckhama ohledně toho, proč stoupenci církve opustili zavedený pohled na peklo, **ale nikdy se "nepřiznají" k tomu, že Bauckham sám tento pohled odmítl!** To je, myslím, závažné pochybení.

A tak se stává, že toto téma, které volá po seriózním studiu Bible, musí být drženo "doma" nebo jinak pod zámek před těmi, kteří mají být pastýři. Pastoři až příliš často fungují jako "myšlenková policie". Hledači pravdy tragicky cítí potřebu "vycouvat", když narazí na odpor nebo varování svých pastorů, aby "tam nechodili". Za zbabělost se vždy platí, ať už z lavice nebo od pastora, a do hry vstupuje *duch omylu*. To je jeden z důvodů, proč Písmo klade tak vysokou prioritu pro Pravdu.

Věčná vědomá muka: Jak se omyl stupňuje

Stejně jako jedna dobrá věc může vést k druhé, platí to i naopak. Aby mohlo existovat věčné peklo, musely by existovat věčné životy, které by se do něj dostaly. To není problém. Ale komu věříte:

Augustin: Existuje doslovné ohnivé jezero, kde mohou zatracenci žít "v hoření, aniž by byli stráveni, v bolestech, aniž by zemřeli, zázrakem nejvyššehoucnějšího Stvořitele".⁶

¹ Edward Fudge, *The Fire That Consumes*, 1982. Všimněte si, že předmluvu k 1. vydání napsal F. F. Bruce

² Mark Strauss, "The Campaign to Eliminate Hell," *National Geographic*, May 2016.

³ Clark Pinnock, "The Destruction of the Finally Impenitent," *A Journal from the Radical Reformation*, 1992, 2:1, s. 15.

⁴ Preston Sprinkle, spolu autor *Erasing Hell*.

⁵ V roce 2012 byl uveden dlouhometrážní film *Hell and Mr. Fudge*. Viz také rethinkinghell.com (Peklo a pan Fudge)

⁶ Augustine, *City of God*, Kn. 21, kap. 9.

Irenej: Duše není ze své podstaty nesmrtelná. Křesťané budou mít nesmrtelnost díky Ježíšovu vzkříšení a bezbožní budou zničeni. "Je to Otec všech, který těm, kdo jsou spaseni, propůjčuje trvání na věky věků."⁷

"Potřeba korigovat tradiční učení o pekle se opírá také o úvahy o Boží spravedlnosti. *Jakému jinému Božímu cíli by sloužilo nekonečné mučení bezbožných než čisté pomstě a pomstychtivosti?* Takový osud by znamenal nekonečné a naprosto neospravedlnitelné utrpení, trest jen pro sebe sama. *Dokonce i egyptské pohromy měly být vykupující pro ty, kdo by na varování reagovali.* Nekonečné trápení by však bylo naprosto zbytečným a promarněným utrpením, které by nikdy nemohlo vést k ničemu dobrému nad jeho rámec. Navíc by se rovnalo způsobení nekonečného utrpení těm, kteří se dopustili konečných hříchů. Šlo by to mnohem dál než jen oko za oko a zub za zub. Existoval by vážný nepoměr mezi hříchy spáchanými v čase a utrpením prožívaným navždy. Skutečnost, že byl spáchán hřích proti nekonečnému Bohu, nečiní hřích nekonečným. Jde především o to, že věčná muka neslouží žádnému účelu a projevují pomstychtivost, která neodpovídá Boží lásce zjevené v evangeliu."⁸

Toto cvičení - ne zkoumat Boha, ale zkoumat, co se o Bohu říká - je velmi zdravé. Můžeme svobodně přemýšlet, zvažovat a popírat to, co z biblického hlediska nedává smysl. Je nám dovoleno být pobouřeni obrazem, který Jonathan Edwards vykresluje, jak se Bůh vznáší nad plameny pekla, jako by byl hříšník odporným pavoukem.⁹ Jak je to ke cti Boha, když nejsme pobouřeni? Jak je Bohu ke cti, když se oddáváme nekritickému následování? Věřit lži o nesmrtelné duši? Nebo *věčnému trápení*? To by muselo spadat do kategorie něčeho horšího než smrt.

Bůh vyžaduje, abychom v rámci Písma uplatňovali své kritické schopnosti (Heb 5:14). Tento trénink a cvičení nám mohou dobře posloužit, až se v posledních dnech někteří nechají strhnout mírem a blahobytem přinášeným antikristem. Jak jsme na tom se schopností rozpoznat padělek, když jsme ochotni přisuzovat Bohu ohavné chování, které očerňuje jeho charakter?

John Stott o pekle

Dalším modernějším odpůrcem tradičního pekla je slavný John Stott, který řekl: "Pochybuji o tom, zda je 'věčné vědomé utrpení' slučitelné s biblickým zjevením Boží spravedlnosti. Zásadní je pro něj přesvědčení, že Bůh bude lidi soudit 'podle toho, co udělali' (např. Zj 20:12), což znamená, že uložený trest bude úměrný spáchanému zlu."¹⁰

Autor Preston Sprinkle říká, že když v mládí v semináři slyšel, že John Stott je anihilacionista, myslel si, že Stott nemůže být křesťanem a zároveň tomu věřit. "Jen jsem jako papoušek odříkával evangelikální vyprávění týkající se každého, kdo se nedrží linie."¹¹ Když o mnoho let později sám studoval téma pekla, byl šokován, jak málo biblické podpory má tradiční názor.

Ve skutečnosti Stott narazil na nemalý odpor. Když se ho ptali, zda se chystá napsat ještě něco na téma pekla, odpověděl v podstatě, že rozhodně ne, protože tolik pekla ještě nikdy z ničeho, co kdy napsal, nedostal.

Stott nabízí tento promyšlený pohled: "Samotný oheň je označován jako 'věčný' a 'neuhasitelný', ale bylo by velmi zvláštní, kdyby se to, co je do něj vrženo, ukázalo jako nezničitelné."¹²

V roce 2003 londýnské *The Times* o N.T. Wrightovi napsaly: "Nový durhamský biskup ruší nebe a duši." To znamená, že opustil tradiční pohled na nebe a duši. N. T. Wright říká: "Ne poprvé jsme se nechali oklamat pohledem na smrt a život na onom světě, v němž je skutečně důležitá 'duše' - něco, co se k překvapení mnoha lidí v Novém zákoně téměř vůbec nevyskytuje."¹³

Pozastavte se prosím nad tím, co se běžně vydává za křesťanství: existence věčného vědomého trápení by vyžadovala existenci věčného vědomého MUČITELÉ.

Kriticky důležité informace

A co neuhasitelný oheň?¹⁴ Ten neuhasitelný oheň dnes nehoří. Vyhasl, když už nebylo co pálit. A co nehynoucí červi? (Jsou to snad červi nesmrtelní?) Odkaz je na červy, kteří neumírají, dokud nedokončí své dílo (stejně jako oheň). A co "věčný oheň"?¹⁵ Protože Sodoma a Gomora byly zničeny "věčným ohněm", ale dnes nehoří, víme, že věčný se vztahuje

⁷ Irenaeus, *Against Heresies*, 2.34.3

⁸ Clark Pinnock, "The Destruction of the Finally Impenitent," s. 16.

⁹ J. Edwards, "Sinners in the Hands of an Angry God"

¹⁰ John Stott, *Essentials: A Liberal-Evangelical Dialogue*, 1988.

¹¹ "The Campaign to Eliminate Hell," *Nat. Geo.*

¹² Stott, *Essentials*, s. 316.

¹³ N.T. Wright, *For All the Saints*, 2003, s. 31.

¹⁴ Jer. 17:27; 52:13.

¹⁵ Juda 7.

k výsledkům tohoto ohně. Věčný oheň by byl oheň věku - budoucího věku. Věčná zkáza by byla úplným a totálním zničením, nikoli nepřetržitým ničěním, které je nemožné. Slovo "zničení" znamená být zničeno.

"Tato tři slova - *zemřít*, *zahynout* a **být zničen** - jsou právě ta slova, která novozákonní autoři nejčastěji používají k popisu definitivního konce bezbožných. Není zajímavé, že většina moderních věřících si myslí, že jsou si jisti, že ti, kteří přijdou do pekla, *nezemřou*, *nezahynou* a rozhodně *nebudou zničeni*?"¹⁶

Proč tak velký problém? Co je hnacím motorem? "Učení o 'pekle' bylo kdysi důležitým nástrojem, který v době 'velkého probuzení' v osmnáctém století strašil lidi, aby se rozhodli pro Krista... Pokrok v devatenáctém století v oborech vědy, filozofie a náboženství uvolnil sevření tradice z hledajících myslí; konečně se zdálo, že stovky let tradice budou vyvráceny. Na obou stranách Atlantiku však byla podivně potlačována těmi, kdo byli posedlí konformitou s tradicí spíše než oddaností... biblické pravdě."¹⁷

Ano, "podivně potlačené" nebo zastavené, nebo znemožněné, nebo dokonce jen omluvené, protože nevyžadujeme, aby se naši duchovní "očistili", jakmile změní své názory.

"Tradicionalisté zůstávají neochvějně přesvědčeni, že ECT [věčné vědomé mučení] je pilířem evangelikální víry, a někteří se obávají, že jeho oslabení hrozí zřícením celé stavby."¹⁸ Podle mého názoru mají pravdu, pokud jde o ohrožení a pravděpodobné zřícení systému, protože nebýt stavebního kamene první lži - nesmrtelné duše - tato druhá lež o věčném pekelném ohni by nedávala smysl a nebyla by možná. Jedna lež *umožňuje* druhou.

"Víra v přirozenou nesmrtelnost duše, která je mezi křesťany tak rozšířená, ačkoli pramení spíše z Platóna než z Bible, ve skutečnosti pohání tradiční učení o pekle více než exegetika. Uvažme logiku: jestliže duše musí žít věčně, protože jsou přirozeně nesmrtelné, pak ohnivý jezero musí být jejich domovem navždy a nemůže být jejich zkázou... Jsem přesvědčen, že helénistická víra v nesmrtelnost duše přispěla více než cokoli jiného (konkrétně více než Bible) k věrohodnosti učení o věčném vědomém trestu bezbožných."¹⁹

Druhá strana tvrdí, že nepřiměřenost tohoto učení by měla vyvolat varování; říkají, že hřích jakékoli povahy by si zasloužil věčné upálení. Nevadí, že Ježíš se nikdy nezmínil o nekonečných mukách.

"Z citového hlediska považují představu (věčného utrpení) za nesnesitelnou a nechápu, jak s ní mohou lidé žít, aniž by si zničili své city nebo se pod náporem zlomili... Jako oddaný evangelikál se musím ptát ne na to, co mi říká mé srdce, ale co říká Boží slovo? A abychom na tuto otázku mohli odpovědět, musíme nově prozkoumat biblický materiál a otevřít svou mysl (nejen srdce) možnosti, že Písmo ukazuje směrem k anihilacionismu a že "věčné vědomé utrpení" je tradice, která musí ustoupit nejvyšší autoritě Písma ... Věřím také, že konečné zničení hříšníků by mělo být přinejmenším přijato jako legitimní, biblicky podložená alternativa k jejich věčnému vědomému utrpení."²⁰

Peklo nezná zuřivost: Malý příběh o velké lži

Ne tak rychle! Tak jednoduché to prostě není. Ačkoli by se mohlo zdát, že upřímný hledač Pravdy, když ji objeví, bude od svých nadřízených a bližních očekávat stejnou blaženou úlevu a radost, jakou zažívá on - *často* tomu tak *není*. Je třeba dodržovat tradice a řádný protokol. Tradici nelze jen tak z ničeho nic zpochybnit nebo odložit stranou. Nová nebo nově spatřená Pravda musí projít příslušnými kanály, kde může být harmonizována, rozvedena, znovu zpracována. Kde je ono "ustoupení tradice nejvyšší autoritě Písma"?

Podle Prestona Sprinklea máme evangelikální kulturu založenou na strachu, v níž jste odstrkovaní, pokud se nedržíte stranické linie. Považuje to za děsivé. Já také. Zvláště když se to týká i duchovních. Viděli jsme, jak se tento holý strach projevuje tím, že se nepostavil proti potratům, a to ke škodě členů církve a jistě i ke zklamání Boha.

"Chtěl bych se vši důrazností, které jsem schopen, odmítnout lehkomyšlnost, která se zdá být téměř radostí, s níž někteří evangelikálové mluví o pekle. Je to strašná nemoc mysli nebo ducha."²¹

"Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista jistě není žádný zloduch; mučit lidi bez konce není to, co náš Bůh dělá. Má snad ten, který nám řekl, abychom milovali své nepřátele, v úmyslu se na věky mstít na svých vlastních nepřátelích?"²²

¹⁶ Edward Fudge, *Hell, A Final Word*, s. 135.

¹⁷ Afterlife.co.nz, přidáno zdůraznění.

¹⁸ Strauss, "The Campaign to Eliminate Hell," *Nat. Geo.*

¹⁹ Pinnock, "The Destruction of the Finally Impenitent," s. 13-14.

²⁰ John Stott, *Essentials: A Liberal-Evangelical Dialogue*

²¹ Ibid.

²² Pinnock, s. 8.

Jaká by měla být naše role tváří v tvář tomu všemu? Lásky se neomezují na chválu a uctívání, ale diktují také obranu Pravdy, a především obranu Toho, o němž říkáme, že ho milujeme. Boží charakter je obviňován z neuvěřitelné krutosti, dokonce z mučení. Víme, že satan je žalobcem křesťanů; je to také on, kdo obviňuje Boha.

Jaký je důvod zbrzdění misie, která se snaží čelit pravdě o pekle? Kde jsou bývalí pastoři věřící v peklo, kteří přijali Pravdu a nabídli tuto Pravdu svým sborům? Copak se neradujeme z nových objevů v jiných oblastech? Nezasloužíme si snad my, lidé, abychom to věděli? Jak si dokážete dobře představit, církevní představitelé se obávají, že přiznání, že se v tomto důležitém bodě učení mýlí, by způsobilo, že by se lidé začali ptát, co dalšího by mohlo být špatně, a systému by hrozilo, že se zhroutí skoro jako domino.

Neměli bychom při úvahách o důležitosti pravdy v této věci nevěřicně kroutit hlavou nad odpovědí mluvčího reformovaného (kalvinistického) křesťanství, který trvá na tom, že zbožní lidé by měli nacházet velké potěšení v rozjímání o utrpení zatracených? Měli bychom se zděšeně ohradit a nebyť klidní vůči takovým názorům, jako je ten jeho: "Pravý křesťan, který si je toho vědom, s radostí, bujarým veselím a radostí chválí Soudce posledního dne, Ježíše Krista, který odsoudil k tak zaslouženému zatracení miliony duší..."²³

Takové myšlení je odporné. Představa, že by zbožní lidé měli nacházet velké potěšení v poznání údajných muk zatracených, by nás měla vyburcovat k tomu, abychom aktivně zachraňovali druhé a seznamovali je s překvapivými biblickými pravdami.

Můj příběh

Narodil jsem se a vyrostl v organizaci svědků Jehovových. Po 28 let jsem se považoval za věrného jejich učení a "Věrnému a diskrétnímu otrokovi", myslí, která je publikovala. Byl jsem spokojen se způsobem života a zaměřením na "skutky, které vedou k záchraně", a dychtivě jsem očekával, že "závěr systému věcí", jak svědkové horlivě kázali, je hned za rohem.

Neměl jsem důvod zpochybňovat teologické učení a výklady. Vždyť kdo jiný na celém světě byl tak organizovaný jako toto náboženství? Kdo jiný měl jednotné učení? Kdo jiný učil jasné pravdy, na kterých jsem byl vychován v Bibli? Neměl jsem žádný důvod opustit svůj pohodlný život, který byl obklopen přáteli a rodinou, kterou mám velmi rád, a

novou manželkou, kterou jsem si vzal teprve před půl rokem.

Považuji se za studujícího a milujícího pravdu, a proto jsem měl během let studia Písma mnoho otázek. První vážné pochybnosti se však začaly objevovat, když mi bylo asi 23 let. Jeden můj dobrý přítel opustil organizaci a byl vyloučen (vyobcován), protože změnil svůj výklad Písma. K mému nemilému překvapení vstoupil do místní kalvinistické církve a začal horlivě věřit v Trojici, což byla myšlenka odporující víře Svědků v jednotu Boha a téma, o kterém jsme předtím mnohokrát diskutovali (v naprosté shodě).

Podle pravidel organizace jsem se svým přítelem nemohl dále mluvit. Jeho změna přesvědčení znamenala popření zřejmých pravd, které jsem věřil, že org učí. Nemohl jsem však svého přítele nechat napospas vlkům světa, a tak jsem ho, ignoruje pravidlo, oslovil. V průběhu několika týdnů jsme se spolu vraceli a vedli o této otázce vášnivě debaty. Musel jsem svého přítele "zachránit" před tímto šílenstvím.

Debatovali jsme verš po verši a můj hlavní arzenál vyvracení pocházel z publikací organizace, která používala určité úryvky z Písma na podporu mé ariánské víry. Ale byly tu určité otázky, které vznesl, určité myšlenky a pojmy, pro které org buď měla povrchní zdůvodnění, nebo se o nich vůbec nezmiňovala. Pak jsem ignoroval druhé pravidlo org; šel jsem mimo publikace svědků Jehovových a hledal jsem lepší porozumění. Pak jsem se stal posedlým myšlenkou Trojice, četl jsem všechno, co jsem našel, a horlivě jsem studoval a rozjímal o této nauce. A pak to, co začalo jako snaha "zachránit" mého přítele, se brzy proměnilo v uvědomění si jednoho z nejpřekvapivějších objevů v christologii, jaký jsem kdy našel - nejenže Kristus nebyl součástí Trojice, ale zjistil jsem, že vůbec předem neexistuje, jak jsem si celý život myslel!

Pět let jsem si tento objev nechával pro sebe. Říkal jsem si, že buď musím ještě něco nastudovat, nebo že jde o koncept, na kterém nakonec s ohledem na spásu nezáleží. Postupem času, jak se tato myšlenka stávala oblíbeným studijním konceptem, se v Písmu stávala stále zřetelnější. Teprve zhruba v únoru letošního roku 2021 jsem se začal skutečně "probouzet" a propojovat pravdy Písma jednu s druhou. UVědomil jsem si, že žiji v organizaci, která nemá pravdu.

Velkou pomocí v tomto pochopení byla kromě vroucí modlitby a rozjímání nad Písmem také díla sira Anthony Buzzarda a množství videí na kanálech

²³ John Gerstner, *Repent or Perish*, 1990, s. 32.

YouTube, jako je Restoration Fellowship, 21st Century Reformation, Brother Kel a další. Duch pravdy brzy zapůsobil a já se probudil a uvědomil si, že mě Bůh skutečně povolal za svého syna a nabídl mi svou ruku ven z náboženství.

To vše jsem si však prozatím nechával pro sebe. Věděl jsem, jaké následky by mělo drama, kdyby moje žena, rodina a starší sboru zjistili, že čtu a sleduji jiné materiály. Toto skrývání pravd však bylo zbožným přáním a drama nastalo, když jsem nedokázal zdržet krásné pravdy, které mi byly zjeveny.

Jednou v noci našla moje žena na nočním stolku u postele výtisk Buzzardovy knihy *Our Fathers Who Aren't in Heaven*. Po nepříjemném dialogu o mé "nově nabyté víře" knihu vzala a začala ji přede mnou trhat s tvrzením, že v jejích slovech je Satan d'ábel. Když jsem si pevně stál za svou vírou a její slova mi ji nedokázala vyvrátit, uchýlila se k fyzickému násilí a urážlivým nadávkám.

Věděl jsem, že jediné, co chci v tomto okamžiku a v dalších, které následovaly, udělat, je snažit se napodobit našeho Pána a mluvit s láskou a trpělivostí, ale zůstat pevný v tomto přesvědčení. Takže když se to dozvěděli moji rodiče a přišly na řadu další vášnivé diskuse, tekly slzy a těsně následoval strach. Padala obvinění, že "mám v sobě d'ábla", že mám "sobeckého a tvrdohlavého ducha", že se chovám jako blázen, a mnoho dalších. Nejvíce mě však stresovalo to, že jsem věděl, že podle učení o vyloučení ze společenství ztratím vztah se svou rodinou.

Ještě stále prožívám velký stres. Moje žena se rozhodla mě opustit a rodiče se mi vyhýbají. Víím však, že pro Krista "nikdo neopustil dům ani bratry ani sestry ani matku ani otce ani děti ani pole kvůli mně a kvůli evangeliu, ale dostane stonásobně nyní, v tomto čase, domy i bratry i sestry i matky i děti i pole s pronásledováním, a v budoucím světě život věčný" (Marek 10:29-30).

Naděje na věčný život, až se Ježíš vrátí na zem, na vládu s ním a se všemi mými bratry a sestrami a na setkání s Abrahamem, Izákem, Mojžíšem, Davidem, Pavlem a mnoha dalšími hrdiny víry v budoucím věku mi přináší velkou radost. Tehdy bude celý svět naplněn poznáním Boha.

Křesťané budou bohatě odměněni

Křesťané budou bohatě obhájeni. Bůh miluje spravedlnost: "Já, Pán, miluji spravedlnost... Věrně jim odplatím a uzavřu s nimi věčnou smlouvu. Tehdy bude jejich potomstvo známé mezi národy a jejich potomci uprostřed národů. Všichni, kdo je uvidí, je poznají, protože jsou potomstvem, kterému Pán

"Pouze na základě předpokladu, že existoval **soubor učení, který byl přijímán jako autoritativní a závazný**, si můžeme vysvětlit křesťanské vědomí, že církev je ve světě odlišnou entitou oproti Židům a pohanům (1 Kor 10:32), a misijní horlivost církve při hlásání evangelia, které nebylo nabízeno jako předběžný návrh, o němž je třeba uvažovat spolu s jinými lákavými možnostmi, ale jako o **jedinečné Boží pravdě**, která nemá soupeře ani sobě rovného a vyžaduje plnou a bezvýhradnou oddanost. ... "**Pravda evangelia**" byla jasně doktrinální normou, kterou je třeba žárlivě zachovávat (viz Gal 2:14), a "**Kristův zákon**" (Gal 6:2; 1 Kor 9:21) byl morální směrnicí, kterou je třeba ctít a dodržovat... V novozákonní době byl **soubor svěbytného učení považován za posvátný Boží vklad**. Odkazy na takovou síť spásné pravdy jsou uvedeny s plností popisu a rozmanitostí detailů, ačkoli se nesmí tlačit na to, aby důkazy naznačovaly, že existovalo něco, co se blíží **pozdějším vyznáním víry, která jsou formulována stylem a jazykem odlišným od Nového zákona**. Na následujících místech si ukážeme, kolik termínů používali první křesťané:

- "Učení apoštolů" (Skutky 2:42)
- "Slovo života" (Fil 2:16)
- "norma učení" (Řím 6:17)
- "Slova víry a dobrého učení" (1 Tim 4:6).
- "Vzor zdravých slov" (2 Tim 1:13).
- "Zdravé učení" (2 Tim 4:3; Tt 1:9).
- "Víra" (Fil 1:27; Ef 4:5; Kol 2:6-7; 1 Tim 6:20-21)
- "Pravda" (Kol 1:5; 2 Te 2:13; 2 Tim 2:18, 25; 4:4)
- 'Apoštolské tradice' (1 Kor 11:2; 15:1 a dále; Gal 1:9; Kol 2:6; 1 Tes 4:1; 2 Tes 2:15).
- "Evangelium" (Řím 2:16; 16:25; 1 Kor 15:1 a násl.; Fil. 1:7, 27) [Mk 1:1, 14-15].

"O této doktrinální formulaci se říká následující. Především je třeba se jí pevně držet, zvláště v době pochybností a tehdy, když je patrný sklon k odpadnutí a popření víry... Dále je třeba vklad víry opatřovat a předávat následujícím generacím věřících (2 Tim 2:2)... Za třetí je třeba soubor učení... využívat při veřejném hlásání křesťanského poselství (např. 2 Tim 2:15 'slovo pravdy')."

Ralph P. Martin, *Worship in the Early Church*, 1975, s. 54-57

požehnal" (Iz 61,8-9). " Pán vás dnes prohlásil za svůj lid, za drahocenný majetek, jak vám slíbil, a že máte zachovávat jeho přikázání. Postaví tě vysoko nad všechny národy, které stvořil, a dostane se ti chvály, slávy a cti; budeš zasvěceným lidem Pána,

svého Boha, jak řekl" (Dt 26:18-19). "Byli jste sužováni různými zkouškami. Zkouška vaší víry, která je cennější než pomíjivé zlato, vám přinese chválu, slávu a čest při zjevení Ježíše Krista" (1 Pet 1:6-7).

Komentář:

- "Podněcuje mě popis skutečně hrůzné povahy ukřižování v srpnovém *Focus on the Kingdom*. Ma-te mě, jak mohou moderní bohoslužebné písne obsahovat verše jako 'Na kříži, když Ježíš zemřel, Boží

hněv byl ukojen'. Podle mých očí a chápání je to jeden z nejvíce zkreslených pohledů na Kalvárii, jaký byl kdy zapsán, a přesto jeho odsouzení nevyvolalo u ostatních křesťanů žádné odsouzení. Bylo mi řečeno, že jsem se rouhal Duchu svatému a že mě Ježíš na konci časů nepřijme. Je to prostě proto, že odmítám věřit, že k tomu, aby si tento jejich nepřirozeně rozhněvaný Bůh udobřil, bylo nutné do otřesně nelidské míry mučit jeho jednorozeného Syna." – *Anglie*